
Ostravský hotel Palace se bude bourat

Vážení ostravští přátelé,

četl jsem dnes v MF Dnes - na internetu - že hotel Palace bude zbourán a na jeho místě postaví firma NBC (odkud ta firma je jsem se nedozvěděl, prý je developerská....) nový komplex budov. Památkaři jsou prý proti zbourání.

Nevím, jestli bych byl, kdybych žil v Ostravě, proti bourání anebo pro. Když jsem si však zprávu na internetu dnes přečetl, napadlo mě, že jsem ve třech románech o mém mládí v Ostravě zapomněl popsat epizodu, jak jsem v listopadu roku 1944 navštívil s maminkou a s tatínkem coby čtrnáctiletý plus devět měsíců mladý chlapec poprvé v životě bar - a sice bar Boccaccio v podzemí hotelu Palace.

To bylo tak:

Otec Bohumil, coby Němec, měl v listopadu 1944 narukovat do wehrmachtu, ale podivuhodným způsobem se mu podařilo pomocí pana Hrnčárka, majitele ostravské firmy na výrobu neonových reklam - Hrnčárkovi bydleli v horejším patře tehdejší budovy Českého slova - a pana Klause Mosera, Rakušana ze Štýrského Hradce, jinak kapitána wehrmachtu, velitele kasáren wehrmachtu v Přívoze (ještě počátkem devadesátých let byl v bývalých kasárnách umístěn ostravský městský archiv) a dále pak nadporučíka zdravotní služby wehrmachtu, MUDr. Rudolfa von Koenigsteina, jehož maminka Marie klasifikovala jako notorického ochlastu, vojně se vyhnout. Což všichni čtyři, pátým členem společnosti byla maminka, oslavili počátkem listopadu 1944 návštěvou shora uvedeného baru v hotelu Palace.

Pokud si pamatuji, tak kontakt na kapitána Mosera, Rakušana, zorganizoval pan Hrnčárek; kapitán Moser zase seznámil otce Bohumila s nadporučíkem zdravotní služby wehrmachtu, MUDr. von Koenigsteinem, který tehdy residoval v budově ostravského Don Bosca, kde předsedal vojenské odvodní komisi zásobující prořídlé řady wehrmachtu novými rekruty starších ročníků.

Za pět litrů domácí slivovice a půlku prasete - obojí opatřil otci Bohumilovi strýc Jožka Halenčák z Hošťálkové u Vsetína - pro MUDr.von Koenigsteina a za dvoje jezdecké holínky zprostředkovací honorář pro kapitána Mosera nevl otec Bohumil v budově

holínky, zprostředkovací honorář pro kapitána Mosera, nebyl otec Bohumil v budově Don Bosco odvodní komisi uznán za schopného vojenské služby v rámci záchrany Hitlerova rajchu, což MUDr. von Koenigstein potvrdil úředně-vojenským dobrozdáním, v němž uvedl - toto dobrozdání ze dne 10. listopadu 1944 mám ještě schované – že Gottlieb (česky Bohumil) Filip, tehdy zdravý jako řípa, má ledviny nadranc, že je tuberák a navíc trpí občasnými záchvaty padoucnice.

Jak jsem řekl: Na oslavu své totální neschopnosti k vojenské službě pozval otec kapitána Mosera, nadporučíka MUDr. von Koenigsteina a pana Hrnčárka do baru Boccaccia v holetu Palace, který má být teď zbourán. Po návratu z baru mi rodiče příští den vyprávěli o programu, v němž v Boccacciu v podzemí hotelu Palace vystupovali muž-žabák a žena-žabice. Nevím proč, ale tehdy jsem zatoužil shlédnout, jak se muž-žabák a žena-žabice splétají na jevišti v jedno žabo-lidské klubko. Vyjádřil jsem před otcem Bohumilem a matkou Marií přání, že by se rád podíval na nedělní odpolední představení v baru Boccaccio na ten žabo-lidský zázrak. Otec Bohumil se škodlibě usmál a prohlásil, že by mě s maminkou do baru na nedělní odpolední představení vzali, ale jen tehdy, donesu-li z příští písemky v oboru matematiky jedničku, což oba, otec Bohumil i matka Marie, považovali za nemožné, když uvážili, že profesor matematiky v kvartě v německého gymnasia – dnes se v té budově nachází Ostravská univerzita – dr. Josef Petras, tuberák a silný kuřák, mi v posledním vysvědčení dal čtverku jen proto, že jej otec Bohumil podplatil pytlíkem tabáku ze zahrádky dědečka Antonína Filipa z Hošťálkové u Vsetína. Ale muž-žabák a žena-žabice mě vyprovokovali k překvapivému výkonu: Za příští písemnou matematickou práci jsem dostal jedničku! Tuberluslosní kuřák dr. Josef Petras – padl v dubnu 1945 coby volksšturmák u Hrabyně - prohlásil před udivenou třídou, že takový zázrak ještě nezažil, že toho Filipa musel osvětlit duch svatý, ale, pozvedl profesor přes středoškolskou matematiku hlas, jest to zázrak nadějný! Tak jsem se v neděli koncem listopadu 1944 dostal na odpolední představení do baru Boccaccio v hotelu Palace. Otec Bohumil i matka Marie svůj slib splnili. Otec Bohumil byl však nedělním odpoledním programem v baru Boccaccio nespokojen, protože vypadlo číslo, v němž vystupovali dva skoro nazí muži a tři úplně nahé ženy, všichni natřeni bronzovou barvou, protože předváděli řecké sochy. Napadá mě: Nikdy potom jsem v baru Boccaccio už nebyl, ale velký dojem, který ve mně do sebe vpleteni muž-žabák a žena-žabice zanechali přežívá v mých vzpomínkách na mládí v Ostravě dodnes.

Jak skončil otec a maminka jsem posal i v "Sedmém životopisu". O panu Hrnčárkovi a jeho osudu po roce 1945 nevím nic. MUDr. Rudolf von Koenigstein, slyšel jsem až po roce 1974, kdy jsem po něm v západním Německu pátral, skončil prý život v Alžíru jako doktor ve francouzské cizinecké legii. Nechlystal se, ba naopak, zemřel prý strašnou smrtí – žízni v poušti. Pan kapitán wehrmachtu, Rakušan Klaus Moser, dezertoval v lednu 1945 společně s otcem Bohumilem - počátkem ledna 45 se už otec vojenské službě vyhnout nemohl - z fronty kdesi u Ružomberku, čímž se pan Moser, hauptmann wehrmachtu ze Štýrského Hradce, stal antifašistou a v obnoveném Rakousku a v jeho armádě to dotáhl až na generála.

Ted' mě mrzí, že mě po roce 1990, když jsem byl několikrát v Ostravě, nikdy nenapadlo navštívit bar Boccaccio, první bar v mém životě, a že jsem nikdy nebydlel v hotelu Palace...

Zdraví

Ota Filip-Murnau 15.10.2006
